U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. R.,** proti žalovanému: **Městský soud v Praze,** se sídlem Spálená 2, Praha 2, týkající se řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2017, č. j. 6 A 75/2017 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se před Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu, který spatřuje v rozvrhu práce Městského soudu v Praze na rok 2016. Usnesením ze dne 15. 9. 2017, č. j. 6 A 75/2017 – 37, městský soud vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč dle položky 18 bodu 2 písm. d) sazebníku poplatků, který je přílohou k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc.

[2] Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost namítající 1) nezákonnost, 2) podjatost, 3) zmatečnost, 4) trestnou činnost úředních osob, 5) nulitu všech úkonů, 6) nicotnost všech úkonů a navrhl rovněž odnětí několika svých věcí vedených u Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Praze a jejich přikázání Krajskému soudu v Brně. Požádal rovněž o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti, o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a osvobození od soudních poplatků.

[3] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřípustnou podle § 104 odst. 3 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „s. ř. s.“). Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Takovým rozhodnutím je výzva městského soudu k zaplacení soudního poplatku, o čemž byl stěžovatel v napadeném usnesení řádně poučen. Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s.

[4] Kasační stížnost je v daném případě zjevně neúspěšná. V souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, stěžovatel nemá v daném případě povinnost zaplatit soudní poplatek ani být zastoupen advokátem (nejedná se

o kasační stížnost směřující proti rozhodnutí městského soudu o návrhu podaném ve věci samé či o jiném návrhu, jenž je spojen s poplatkovou povinností). Proto mohl Nejvyšší správní soud v nyní posuzovaném případě rozhodnout o odmítnutí kasační stížnosti bez dalšího, což také učinil.

[5] V usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 - 16, Nejvyšší správní soud dovodil, že v případě sériových podání označených jako kasační stížnost, které s ohledem na všechny okolnosti nesměřují k vydání rozhodnutí ve věci samé, ale naopak směřují jen k vydávání procesních rozhodnutí, která stěžovateli nic nepřinášejí, jde o zjevné zneužití práva podat kasační stížnost. Taková podání jsou proto nepřípustná a musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. Rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je *početnost, sériovost a stereotypnost* sporů vedených stěžovatelem, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2014, č. j. 8 As 77/2014 - 9). Sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 13. 11. 2012, stížnosti č. 980/12 a 18385/12). Srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 132/2017 – 19.

[6] To je i případ stěžovatele. Stěžovatel se na soudy dlouhodobě obrací množstvím sériových podání obdobného či totožného obsahu, včetně žádostí o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, která jsou zjevně neúspěšná, např. pro opožděnost, nebo proto, že vůbec nespadají do pravomoci soudů ve správním soudnictví, přestože byl v minulosti ze strany soudů o tom nesčetněkrát poučen. I přesto je opakovaně činí a odmítá adekvátně reagovat na případné výzvy soudu k odstranění vad předložených podání nebo k doložení splnění podmínek řízení. Stěžovatel zpochybňuje prakticky všechna rozhodnutí nižších soudů téměř ihned po jejich vydání vždy blanketním podáním. K dnešnímu dni jen Nejvyšší správní soud eviduje celkem 326 jeho podání.

[7] Stěžovatel navíc v poslední době zachází ve svých podáních tak daleko, že se vůči příslušným soudcům nezdráhá použití hrubě urážlivého jazyka. V tomto ohledu má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatelova argumentace přesáhla meze běžné kritiky, a dosáhla úrovně pohrdání soudem, za které může soud uložit pořádkovou pokutu do výše 50 000 Kč (§ 44 s. ř. s.). Popsané chování stěžovatele je i z těchto důvodu rozporné s účelem práva podat kasační stížnost (srov. v podstatě shodnou argumentaci v rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva *Řehák proti České republice*, rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 18. 5. 2004, stížnost č. 67208/01).

[8] Soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, které jsou ústavně povolány k ochraně práv, nemohou opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním litery zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí. Soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje toto právo, však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48).

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud dle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 31. října 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu